

Treść wyroku skazującego na karę z warunkowym zawieszeniem - zbędność zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary

Wyrok
Sądu Najwyższego - Izba Karna
z dnia 28 listopada 2012 r.
V KK 316/12

Teza

Bezprzedmiotowym zabiegiem jest zaliczanie w wyroku okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Takie zaliczenie znajduje bowiem sens dopiero wtedy, gdy kara taka zostaje zarządzona.

Argumenty prawne - ważne fragmenty uzasadnienia

„Sąd nie może bowiem zaakceptować wniosku prokuratora, który przekracza granice określone prawem materialnym (por. Lech K. Paprzycki- Komentarz aktualizowany do art. 343 Kodeksu postępowania karnego, LEX/el., 2012; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2007 r. sygn. akt III KK 478/06, OSNwSK 2007 r., z. 1, poz. 405).”

Patrz podobne

„W wypadku wymierzania kary łącznej, orzekanej za pozostające w zbiegu realnym i sądzone w tym samym postępowaniu przestępstwa, warunkowe zawieszenie wykonania kary, określone w art. 69 KK, sąd powinien stosować bowiem co do kary łącznej, nie zaś co do poszczególnych kar za zbiegające się przestępstwa. W tym ostatnim wypadku warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej oznacza jednak - implicite - iż sąd zastosował instytucję warunkowego zawieszenia wykonania także do poszczególnych kar jednostkowych, wymierzonych za zbiegające się przestępstwa (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 r., sygn. I KZP 14/01, OSNKW z 2002 r. z. 1-2, poz. 1; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2006 r. sygn. WK 19/06, OSNwSK z 2006 r. z. 1 poz. 1578). Z kolei bezprzedmiotowym zabiegiem jest zaliczanie w wyroku okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Takie zaliczenie znajduje bowiem sens dopiero wtedy, gdy kara taka zostaje zarządzona (por. na ten temat Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz pod red. J. Giezka, komentarz do art. 63 Kodeksu karnego, LEX).”

Patrz podobne

Skład sądu

Sentencja

Sąd Najwyższy przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Jerzego Engelkinga, w sprawie K. S. skazanego z art. 60 ust. 1 ustawy z dn. 20 marca 2009 r., o bezpieczeństwie imprez masowych oraz z art. 257 KK po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie w dniu 28 listopada 2012 r., kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego od wyroku Sądu Rejonowego w D. z dnia 16 marca 2012 r., uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w D. do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

K. S. został oskarżony o to, że:

I) w dniu 20 sierpnia 2011 r. w B. w czasie trwania imprezy sportowej - meczu piłki nożnej rozgrywanego pomiędzy drużynami (...) wdarł się na teren, na którym rozgrywane były zawody sportowe - na murawę boiska to jest o czyn z art. 60 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych,

II) w dniu 20 sierpnia 2011 r. w B. publicznie znieważał grupę ludności z powodu jej przynależności wyznaniowej w ten sposób, że podczas meczu piłki nożnej rozgrywanego pomiędzy drużynami (...) wykrzykiwał słowa „Jude Raus”, to jest o czyn z art. 257 KK.

Wyrokiem z dnia 16 marca 2012 r. Sąd Rejonowy w D.:

I. oskarżonego K. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 60 ust. 1 Ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o Bezpieczeństwie Imprez Masowych i za to na podstawie art. 60 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o Bezpieczeństwie Imprez Masowych wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 KK i art. 70 § 1 pkt 1 KK wykonanie orzeczonej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego K. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. oskarżonego K. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II. części wstępnej wyroku tj. występku z art. 257 KK i za to na podstawie art. 257 KK wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 KK i art. 70 § 1 pkt 1 KK wykonanie orzeczonej w punkcie III części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego K. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

V. na podstawie art. 85 KK i art. 86 § 1 KK orzeczone wobec oskarżonego K. S. w punkcie I. i III. części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności łączy i wymierza karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 KK i art. 70 § 1 pkt 1 KK wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. S. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa);

VII. na podstawie art. 39 pkt 2c KK w zw. z art. 41b KK i art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o bezpieczeństwie imprez masowych orzeka wobec oskarżonego K. S. środek karny w postaci zakazu wstępu na imprezy masowe na okres 1 (jednego) roku, połączonego z obowiązkiem osobistego stawiennictwa w miejscu określonym przez właściwego, ze względu na miejsce zamieszkania osoby skazanej Komendanta Powiatowego Policji w czasie trwania meczów piłki nożnej na terenie powiatu dzierzoniowskiego przez drużynę seniorów klubu piłkarskiego „B.” oraz przez I drużynę seniorów Miejskiego Zakładowego Klubu Sportowego (...);

VIII. na podstawie art. 63 § 1 KK na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania w dniu 25 sierpnia 2011 roku, przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 627 KPK zasądza od oskarżonego K. S. na rzecz Skarbu Państwa z tytułu wydatków kwotę 90 złotych, a na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza opłatę w kwocie 180 złotych.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego. Zarzucił on temu wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 § 7 KPK w zw. z art. 335 § 1 KPK, polegające na uwzględnieniu wadliwie sformułowanego wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczeniu wobec oskarżonego K. S., za popełnienie przestępstw określonych w art. 60 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz.U. Nr 62, poz. 504, ze zm.) i w art. 257 KK, uzgodnionego z nim środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezy masowe, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia przepisu praw materialnego - art. 43 § 1 KK bowiem uzgodniony zakaz został orzeczony na okres 1 roku, to jest poniżej dolnej ustawowej granicy na jaki powyższy środek karny może być orzeczony.

Stawiając powyższe zarzuty Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna i jako taka zasługuje na uwzględnienie. Orzekając wobec K. S. środek karny w postaci zakazu wstępu na imprezę masową na okres jednego roku, Sąd Rejonowy postąpił wbrew ure-

gulowaniu zawartemu w art. 43 § 1 KK, zgodnie z którym zakaz ten orzeka się w granicach od lat dwóch do sześciu. Ponieważ wniosek o wymierzenie środka karnego w wymiarze jednego roku był przedmiotem uzgodnienia, o którym mowa w art. 335 § 1 KPK, zawartego pomiędzy prokuratorem a oskarżonym, Sąd Rejonowy nie był władny zaakceptować go w takim kształcie. Powinnością Sądu w takim przypadku było zwrócenie uwagi stron na wadę prawną ich konsensualnej propozycji rozstrzygnięcia, celem ewentualnego dokonania akceptowalnych przez obie strony zmian, odpowiadających prawu materialnemu, a w przypadku niemożności osiągnięcia takiego konsensusu- skierowanie sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 KPK). Sąd nie może bowiem zaakceptować wniosku prokuratora, który przekracza granice określone prawem materialnym (por. Lech K. Paprzycki- Komentarz aktualizowany do art. 343 Kodeksu postępowania karnego, LEX/el., 2012; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2007 r. sygn. akt III KK 478/06, OSNwSK 2007 r., z. 1, poz. 405).

Na marginesie tylko, Sąd Najwyższy zwraca uwagę na zbędność niektórych rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym kasacją wyroku Sądu Rejonowego, a dotyczących warunkowego zawieszenia kar jednostkowych (pkt II i IV wyroku) przy jednoczesnym orzeczeniu warunkowo zawieszanej kary łącznej, jak również związanych z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet tego rodzaju kary (pkt VIII wyroku).

W wypadku wymierzania kary łącznej, orzekanej za pozostające w zbiegu realnym i sądzone w tym samym postępowaniu przestępstwa, warunkowe zawieszenie wykonania kary, określone w art. 69 KK, sąd powinien stosować bowiem co do kary łącznej, nie zaś co do poszczególnych kar za zbiegające się przestępstwa. W tym ostatnim wypadku warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej oznacza jednak - implicite - iż sąd zastosował instytucję warunkowego zawieszenia wykonania także do poszczególnych kar jednostkowych, wymierzonych za zbiegające się przestępstwa (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 r., sygn. I KZP 14/01, OSNKW z 2002 r. z.1-2, poz. 1; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2006 r. sygn. WK 19/06, OSNwSK z 2006 r. z.1 poz. 1578).

Z kolei bezprzedmiotowym zabiegiem jest zaliczanie w wyroku okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Takie zaliczenie znajduje bowiem sens dopiero wtedy, gdy kara taka zostaje zarządzona (por. na ten temat Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz pod red. J. Gieźka, komentarz do art. 63 Kodeksu karnego, LEX).

Z powyższych względów, podzielając zasadność kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, zaskarżony wyrok należało uchylić.